

[Kofod-Svendsen]

Vi mener, at handicapområdet og flygtningeområdet er de steder, hvor der er størst behov for en opprioritering.

Det er klart, at flere af disse ting vil koste penge. Her er det væsentligt at gå ind i en prioritering ud fra en rimelig helhedsramme – men min understregning er: børn og unge, flygtninge, handicappede – og så få lettet de administrative byrder, så de, der gør en indsats, virkelig kan yde indsatsen, hvor der er mest brug for den i den aktive idrætsudførelse.

Tinning (VS):

Vi er desværre havnet i noget af en sump på dette område, og jeg mener, det haster med at komme ud af den. Derfor er det godt, vi har fået debatten. Om det så også hjælper, det må resten af debatten jo vise.

Den tidligere kulturminister, fru Mimi Stilling Jakobsen, sagde, sidst vi snakkede om breddeidræt – det var den 27. februar 1985 – om afslutningen af breddeidrætsudvalgets arbejde, og jeg citerer fra Folketingstidende 1984-85, sp. 6863:

»... og jeg mener ikke, jeg er i stand til at sætte en absolut tidsfrist på, men jeg kan da sige til hr. Tinning, at jeg så afgjort forestiller mig, at afslutningstidspunktet skal ligge væsentligt før både 1987 og 1988.«

Det kom jo så ikke til at holde stik, fordi ministeren brugte 4 måneder på overhovedet at få nedsat udvalget, og fordi vi også havde en offentlighedsfase på et års tid.

Nu siger den nuværende kulturminister i sin redegørelse, at vi forhåbentlig kan få lavet nogle idrætspolitiske ting, som kan gennemføres i løbet af 1988; det står der faktisk. Hr. Arne Melchior sagde i sin tale, at sådan set var der vel ingen grund til at tro, at vi skulle disponere endeligt, før vi havde folkeoplysningsudvalgets materiale liggende. Det er jo helt hen i slutningen af 1988 eller begyndelsen af 1989.

Det går ikke. Hvad enten man skal forstå kulturministerens foreslåede grundige høring som en forhalingsmanøvre eller ej, så går det ikke med, at det ene år efter det andet rinder hen, alt imens man taler pænt om de handicappede og de frivillige, og hvad ved jeg, og oven i købet ind imellem også om kvinderne.

Problemet er så det med sumpen. Der er lige kommet et nyt eksemplar af det udmær-

kede blad Ungdom og Idræt, som udgives af De Danske Gymnastik- og Ungdomsforeninger. Lederskribenten tegner selvfølgelig ikke organisationen, det ved vi godt, men det er alligevel interessant, når det i nummer 5 af dette blad kan læses i lederen: »Indtil andet er bevist, så må det traditionelle foreningsliv med dets traditionelle aktiviteter også betragtes som samfundsnyttigt og dermed støtteværdigt.«

Kulturministeren er på den samme. Han siger i sin redegørelse: »Foreningerne er og vil fortsat være det bærende element i dansk idrætspolitik.«

Breddeidrætsudvalgets betænkning er selvfølgelig også på den samme, det er ikke særlig mærkeligt. De siger, at den nuværende organisering af fritidsvirksomheden foregår på en hensigtsmæssig måde.

Så længe så mange og så stærke kræfter nægter at se de massive problemer i det eksisterende foreningsliv og i det eksisterende foreningsliv inden for idrætten i øjnene, så længe man nægter i det mindste at acceptere, hvordan tingene tager sig ud, så kommer vi ikke ud af den sump, og så får politikerne selvfølgelig meget bedre muligheder for bare at stå og snakke pænt og sige ikke noget.

Man kan heldigvis også i breddeidrætsudvalgets betænkning finde andre signaler. Man siger på side 184:

»Som fritidsbeskæftigelse, som lokal serviceorganisation har idrætsforeningen fået en helt afgørende betydning – en rolle, som vil blive yderligere styrket, såfremt foreningslivet får nye udviklingsmuligheder, f.eks. gennem familieidræt. Men som en kulturpolitisk udfarende kraft har den i nogen grad mistet sin identitet.«

Dér er vi ved kernen i hele debatten i dag: som en kulturpolitisk udfarende kraft har den i nogen grad mistet sin identitet. Ja, det tør svagt antydes. Og derfor går det ikke. Vi er nødt til at se i øjnene, at denne prægtige bevægelse omkring højskoler, friskoler, andelsmejerier og brugsforeninger under slagordet »det hele menneske« og alt det, vi i øvrigt kender fra slutningen af sidste århundrede, det er det altså slut med.

Den folkelige idræt, som dengang var en progressiv, en stærk kraft, er det ikke længere. Det, vi kalder sporten eller idrætten, havde jo også sine ideer om, hvordan disciplineringen af kroppen kunne hænge sammen